

РЕШЕНИЕ

№ 613

гр. Шумен, 05.08.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ШУМЕН, IX-И СЪСТАВ, в публично заседание на първи август през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Димитър П. Димитров

при участието на секретаря Татяна Б. Тодорова
като разгледа докладваното от Димитър П. Димитров Гражданско дело № 20213630102887 по описа за 2021 година

Производството е образувано по искова молба от П. Л. П. против С.С. З. от гр. Шумен, с която са предявени, в условията на първоначално обективно кумулативно съединяване, както следва: 1/иск, с правно основание чл. 127, ал. 2 вр. чл. 123, ал. 2 СК, за предоставяне упражняването на родителските права по отношение на малолетно дете; 2/иск, с правно основание чл. 127, ал. 2 вр. чл. 126, ал. 1 СК, за определяне местоживеенето на детето при бащата; 3/иск, с правно основание чл. 127, ал. 2 вр. чл. 59, ал. 3 СК, за определяне режим на лични отношения на майката с детето; 4/иск, с правно основание чл. 127, ал. 2 вр. чл. 142 СК, за осъждане на майката да плаща месечна издръжката на непълнолетното дете, чрез бащата в размер на 178 лв., считано от влизане в сила на решението, ведно със законна лихва за всяка просрочена вноска; 5/иск с правно основание чл. 127а, ал. 2 СК, за постановяване на решение, с което да бъде дадено разрешение, заместващо съгласието на майката, на малолетното дете С. П. Л., с ЕГН *****, роден на 13.09.2017 г., да бъде издаден паспорт по заявление подадено от бащата, както и разрешение, заместващо съгласието на майката, детето да напуска пределите на Р. България, за да пътува заедно със своя баща и законен представител П. Л. П., с ЕГН *****, и да се завръща в страната веднъж за срок от десет дни в

периода от 24 декември на текущата година до 2 януари на следващата година, веднъж за срок от десет дни в периода от 01 април до 10 април ежегодно и веднъж за срок от тридесет дни в период от 15 юли до 15 септември ежегодно, за срок от пет години, считано от влизане на решението в сила.

Ищецът твърди, че от съвместното съжителстване с ответницата имат едно малолетно дете С. П. Л., роден на 13.09.2017 г. Преди около две години ответницата напуснала семейното жилище и оставила детето при ищеца. До настоящият момент нямал връзка с нея и тя не била виждала детето. Многократните му опити да се свърже с ответницата по телефон останали без успех. В момента работел в гр. Шумен, но имал желание да започне по-високо платена работа в чужбина, където негови приятели обещали да му помагат в отглеждането и възпитанието на детето, но липсата на съгласието от майката детето да пътува в чужбина, както и да се снабди с паспорт, представлявало пречка за това. Моли съдът да постанови решение, с което упражняването на родителските права над малолетното дете да бъдат предоставени на него. Да бъде определено местоживеенето на детето при него на адрес: ***. На майката да бъде определен режим на лични контакти, както следва: десет дни в периода от 24 декември на текущата година до 2 януари на следващата година, веднъж за срок от десет дни в периода от 01 април до 10 април ежегодно и веднъж за срок от тридесет дни в период от 15 юли до 15 септември ежегодно, като детето да бъде вземано и връщано от адрес на бащата, ***. Да бъде осъдена ответницата да плаща месечна издръжка за малолетното дете в размер на 178.00 лева, до десето число на месеца за който се отнася, чрез превод по банкова сметка на бащата, считано от момента на влизане на решението в сила. Моли съдът да разпорежи издаване на задграничен паспорт на малолетното дете без съгласието на майката, както и да бъде разрешено на малолетното дете да пътува извън пределите на Р. България и да се завръща в страната веднъж за срок от десет дни в периода от 24 декември на текущата година до 2 януари на следващата година, веднъж за срок от десет дни в периода от 01 април до 10 април ежегодно и веднъж за срок от тридесет дни в период от 15 юли до 15 септември ежегодно, за срок от пет години, считано от влизане на решението в сила. Не претендира разноски.

В срока и по реда на чл. 131 ГПК, ответницата, чрез назначения ѝ

особен представител, подава писмен отговор. Намира исковата молба за допустима и основателна относно исковите за предоставяне упражняването на родителските права на ищеца и определяне местоживеенето на детето при бащата, за осъждане на майката да плаща месечна издръжката в минимален размер, както и за даване разрешение, заместващо съгласието на майката, на детето, да бъде издаден паспорт по заявление подадено от бащата. Предлага разширен режим на лични отношения на майката с детето, а относно разрешението за допускане детето да напуска пределите на страната предлага срокът да е за не повече от пет години и за не повече от три месеца в съответната година.

В открито съдебно заседание ищецът лично и чрез процесуален представител поддържа исковата молба. Ответницата, чрез особения представител поддържа отговора.

Съдът, след като взе предвид допуснатите и приети по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Страните нямат сключен граждански брак, живели са на съпругески начала, като от съвместното им съжителство имат едно дете – С. П. Л., роден на 13.09.2017 г. /удостоверение за раждане л. 4/.

От приетият по делото Социален доклад /л. 35/ се установява, че непосредствени грижи за детето полага бащата. Детето и бащата живеят в едно жилище заедно с бабата и прабабата на детето, което по данни на бащата е собственост на баба му. Жилището представлява едноетажна къща. Състои от четири стаи, кухня и санитарен възел. Жилището е в добро състояние, обзаведено е с необходимите мебели и техника за домакинството, хигиенно-битовите условия за живот са добри. Детето има обособена стая обзаведена според нуждите и потребностите му. Бащата има сключен граждански брак с лицето М. Д.а, която по негови данни работела във Великобритания. В момента бил безработен и финансово подкрепян от съпругата си. Майката на детето е с адрес в село Друмево. След проведен разговор с кмета на селото е установено, че ответницата живее в Р. Германия и на посочения адрес не живеел никой.

От приетата по делото Справка за осигурителния доход на страните рег. № 306/10.01.2022 г. /л. 37/, се установява, че в периода от една година назад ищецът е осигуряван върху доход от 650 лв., а ответницата не е осигурявана.

От ангажираните по делото гласни доказателства, посредством разпит на свидетелката Д. Г. С. – баба на ищеца, кредитирани, при условията на чл. 172 ГПК, с оглед евентуално заинтересованост от изхода на делото, се установява, че непосредствените грижи за детето полага бащата подпомаган от нея. Твърди, че майката се е дезинтерирала от детето.

Съобразно задължителните указания дадени с ППВС № 1/12.XI.1974г., ГД № 3/74г., т. 1, съдът допусна изслушване на бащата по въпросите относно предоставяне упражняването на родителските права и по определяне личните отношения между детето и родителят, който няма да ги упражнява. Ищецът поддържа становището на процесуалния си представител и изразява желание да полага грижи за детето, както и да бъде издаден паспорт на детето, за да може да пътува в чужбина. Посочва като страна Великобритания.

Съдът, въз основа на установеното, като съобрази становищата на страните и нормативните актове, регламентиращи процесните отношения, преценени поотделно и в съвкупност, извежда следните правни изводи:

Страните не спорят родителските права да бъдат предоставени на бащата и местоживеенето на детето да бъде определено при него. От разпитаната свидетелка и приетия Социален доклад се установява, че към настоящия момент страните са разделени, а детето живее със своя баща. В жилището на бащата са налице добри социални и хигиенно-битови условия за отглеждането на детето, който има възможност да осигури необходимите условия за задоволяване нуждите му, както и с подкрепа от членове на разширеното семейство. Що се отнася до емоционалната привързаност на детето към родителите, от доказателствата по делото (свидетел и социален доклад) се установи, че е налице привързаност към бащата, който в момента полага грижи за него, а майката се е дезинтересирала от него. Ето защо се налага извода, че към настоящия момент бащата е по-подходящият родител да упражнява родителските права. Той е този, който понастоящем полага непосредствени грижи, като не се установиха в хода на производството основанията, които да са пречка да върши това и за в бъдеще, поради което съдът намира, че на този етап от развитието на детето не е в негов интерес да бъде променена средата, в която живее. Въз основа на изложеното се налага извода, че в интерес на детето е да бъде отглеждано от своя баща, поради което предоставянето на родителските права и определяне местоживеенето му

следва да бъдат предоставени на него на адрес: ***.

Страните не спорят майката да бъде осъдена да плаща издръжка на детето в рамките на своите финансови възможности и съобразно условията за живот, необходими за развитието на детето. Съгласно разпоредбата на чл. 142, ал. 1 СК размерът на издръжката, се определя от нуждите на лицето, което има право на издръжка и възможностите на лицето, което я дължи. Нуждите на детето, съобразно твърденията в исковата молба, са в рамките на нормалните за възрастта разходи. В Конвенцията за правата на детето /Приета от ОС на ООН на 20.11.1989 г. Ратифицирана с решение на ВНС от 11.04.1991 г. - ДВ, бр. 32 от 23.04.1991 г., обн., ДВ, бр. 55 от 12.07.1991 г., в сила от 3.07.1991 г./ е признато правото на всяко дете на жизнен стандарт, съответстващ на нуждите на неговото физическо, умствено, духовно, морално и социално развитие. Следователно задължението на родителя е не само по отношение на задоволяване на неговите първостепенни физически потребности, но и по отношение задоволяването на неговите умствени, духовни, морални и социални потребности, във връзка с осигуряване на развитие на детето. Родителите са в трудоспособна възраст, не страдат от заболявания, които да ги възпрепятстват да осъществяват обичайните трудови дейности. Не се твърди наличието на данни за други алиментни задължения на някой от родителите т. е. да плаща издръжка в полза на друг свой ненавършил пълнолетие низходящ. Относно размера на издръжката съдът намира, че задължение и на двамата родители е да гледат и издържат децата си, като в случаите когато гледането се осъществява изключително и само от единия родител, както е в случая, то другият родител следва да компенсира с увеличен размер на издръжката. Така, като взе предвид нуждите на детето и след съвкупна преценка на събраните по делото доказателства, както и с оглед възможността съдът да присъди издръжка в размер, дължим съобразно Конвенцията за правата на детето, съдът определя общ размер на месечна издръжка в размер на 300 лв., като ответницата следва да поеме по-голямата част от нея в размер на 178 лв., считано от влизане в сила на решението, с падеж първо число на месеца за който се дължи. Останалата част, ведно с непосредствените грижи по отглеждане и възпитание на детето следва да се поеме от бащата. С оглед изложеното съдът намира, че искът е основателен до предявения размер.

По отношение режима на лични отношения с майката.

На майката, поради гарантираната от закона възможност, следва да се определи режим на лични контакти с детето. Определяйки режима на лични контакти между детето и родителя, съдът следва да съобрази обективните обстоятелства, свързани с местоживеенето на родителите и на детето, неговата възраст, пол и здравословно състояние, както и с другите обстоятелства свързани със средата в която се отглежда. Преценката е служебна. Извършва се от съда, като същият не е ангажиран с конкретно предявената такава от страните. Поради горното с оглед възрастта и полът и детето, както и установеното, че майката е с неустановено местопребиваване съдът намира че на майката следва да бъде определен предложеният режим на лични контакти: десет дни в периода от 24 декември на текущата година до 2 януари на следващата година, веднъж за срок от десет дни в периода от 01 април до 10 април ежегодно и веднъж за срок от тридесет дни в период от 15 юли до 15 септември ежегодно, като при осъществяване на режима на лични контакти го взема от дома на бащата на адрес: *** и го връща там. Съдът не намира основание за прилагане на защитните мерки по чл. 59, ал. 8, т. 2 СК, като родителят, осъществяващ режима на лични отношения, е свободен да прецени по какъв начин ще го упражнява в рамките на предоставените му от съда периоди от време.

Относно иска с правно основание чл. 127а, ал. 2 СК.

Искът с правно основание чл. 127а, ал. 2 СК е за постановяване на решение, с което по Заявление подадено от бащата да бъде дадено разрешение, заместващо съгласието на майката, на малолетното дете да бъде издаден паспорт, както и разрешение, заместващо съгласието на майката, то да напуска пределите на Р. България, за да пътуват до държави членки на Европейския съюз, заедно със своя баща за срок от пет години. Производството по чл. 127а, ал. 2 СК не е исково, а представлява спорна съдебна администрация относно начина за осъществяване на признати и гарантирани от закона материални субективни права. Актът на съда в това производство не поражда последици, които засягат /отричат или признават/ съществуването на подлежащите на защита права, а има за цел единствено управлението /администрирането/ им, т. е. определяне начина на упражняването им. Целта на производството и постановления съдебен акт е да се постигне охраняване в максимална степен на конкретни материални

субективни права, както в интерес на участващите в производството лица, така и в публичен интерес. Като производство спорната администрация е учредена именно, за да се даде възможност за уреждане реализирането на субективни права от обществена значимост, каквито са тези по 127а, ал. 2 СК, пряко свързани със закрилата на децата и държавната политика за реализирането ѝ. Поради вменената му от закона цел, в производството за спорна съдебна администрация, за разлика от исковото и охранителното производства, е засилено служебното начало и съдът е задължен да администрира в пълен обем спорните правоотношения, дори и без да е сезиран изрично за всяко от тях, като охранява интересите на страната, ползваща се от държавна закрила и събира по своя инициатива всички относими данни и доказателства, без ограничение във времето и извън установените в исковото производство преклузии. В този смисъл в производството по реда на чл. 127а СК съдът не е обвързан от формулираното от молителя искане относно брой пътувания, период от време и определени държави. В рамките на заявеното искане с молбата по чл. 127а СК съдът разполага с власт да разреши конкретни пътувания в период от време, различен от първоначално заявения и до определени държави, част от поисканите с молбата, или да разреши неограничен брой пътувания, но до определени държави. Водещи и най-важни при решаване на въпроса за заместване съгласието на единия родител за пътуване в чужбина са интересите на детето. По делото следва да е установена и нужда на детето да пътува в чужбина. Родителят на когото са възложени за упражняване родителските права може да взема по отношение на детето самостоятелно само тези решения, които според закона не е необходимо да бъдат взети от двамата родители. Родителят на когото са възложени за упражняване родителските права не може да вземе самостоятелно и решенията за издаване на задграничен паспорт и за извършване на пътувания на детето зад граница. Детето има право на свободно придвижване, но до навършване на пълнолетие то не може да упражнява това право нито само, нито със съдействието на единия от родителите. Когато детето има нужда да пътува в чужбина, при разногласие между родителите, съдът може да разреши конкретни пътувания в определен период от време и до определени държави или неограничен брой пътувания през определен период от време, но до определени държави. /в този см. Р. № 403/29.02.2016 г., по ГД № 6903/2014 г., 4 г. о. на ВКС/.

Съгласно тази практика, когато съдът решава спор между родителите относно мерките на лично отношения между тях и детето, включително и при разногласия на родителите относно пътуването на детето зад граница, той се ръководи основно от интересите на детето. При глобално дадено предварително разрешение и то без да бъде поставено условие кога и как детето да бъде върнато на територията на страната, Държавата се лишава от всякаква възможност за контрол върху действията на родителя, комуто са предоставени за упражняване родителските права. В държави, с които България няма сключени нарочни договори за правна помощ или които не са от Европейската общност, Държавата не може да гарантира изпълнението на собствените си съдебни решения за осигуряване на мерки на лични отношения между детето и родителят, който се е противопоставял на извеждането му зад граница. А това също не е в интерес на детето. В Решения № 982/15.3.2010 г., изрично е постановено, че въведените в чл. 76, ал. 1, т. 9 ЗБДС изисквания за напускане на страната по отношение на ненавършилите пълнолетие деца не е ограничение на правото за свободно придвижване по смисъла на чл. 2, т. 2 от Протокол № 4 към Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи, а ред, по който да бъде упражнено това право, в съответствие с общите правила на националното законодателство, уреждащи дееспособността на лицата. В производството по чл. 127а, ал. 2 СК съдът извършва преценка в интерес на детето ли е да напусне пределите на страната, изхождайки от обстоятелствата на конкретния случай. Когато пътуването извън територията на РБългария е в интерес на детето - когато причината е определена необходимост, свързана със здравословното му състояние; с интелектуалното му развитие или друга нужда, отговаряща на интереса му, съдът дава разрешение за напускането на страната, замествайки липсващото съгласие на родителя. Преценката се извършва с оглед всички обстоятелства, обуславящи нуждата на детето от пътуване извън границите на страната. Необходимостта да се разреши на ненавършилия пълнолетие да пътува в чужбина може да бъде свързана не само с належащи обстоятелства, свързани със здравословното му състояние - необходимост от консултации с чуждестранни специалисти; провеждане на изследвания и лечение в чуждестранни клиники и пр. или с участие в олимпиади, конкурси и други лични изяви на детето, но и с други причини, каквито са нуждата от обогатяване на мирогледа и общата му култура, за което би допринесла

екскурзия в чужбина с посещения исторически забележителности; посещения на концерти, представления и пр. културни изяви, провеждани в чужда държава. Правото на непълнолетния да напусне пределите на страната не може да бъде ограничавано само поради отказ на родителя, който не упражнява родителските права да се лиши от регулярните свиждания с детето си през определен период - необходимостта се преценява на първо място с оглед интереса на детето, с който родителят е длъжен да се съобрази. В този смисъл е и разпоредбата на чл. 76, ал. 1, т. 9 ЗБДС, съгласно която разногласието между родителите може да бъде преодоляно по реда на чл. 127а, ал. 2 СК, като липсващото съгласие на родителя се замести от съда при преценка, че пътуването извън пределите на страната е в интерес на детето. Във всички случаи обаче съдът, даващ разрешение за напускане на пределите на страната, заместващо съгласието на родителя, определя периода и държавите, които ще бъдат посетени, т. е. определя време и територия на пътуването, която може да включва посещение на една държава или съюз на държави като Европейски съюз, Бенелюкс, Африкански съюз и пр.. В Р. № 697/1.11.2010 г. са изложени мотиви, че никога не е в интерес на детето да бъде разрешено на единия от родителите да го извежда зад граница против съгласието на другия постоянно и неограничено. Може да е в интерес на детето да се издаде такова разрешение за определен период и за определена държава, като дали този интерес е налице не се определя само от родителските качества на родителя, който претендира за издаване на разрешението.

В процесния случай бащата претендира да му бъде осигурена възможност, за срока на валидност на задграничния паспорт на детето, против волята на майката, да го изведе зад граница и да го завръща в страната веднъж за срок от десет дни в периода от 24 декември на текущата година до 2 януари на следващата година, веднъж за срок от десет дни в периода от 01 април до 10 април ежегодно и веднъж за срок от тридесет дни в период от 15 юли до 15 септември ежегодно, считано от влизане на решението в сила. От една страна и за пълнота на мотивите, съдът намира за необходимо да посочи, във връзка с твърденията в исковата молба, че по делото от бащата не бяха представени никакво доказателство, от което да се изведе извод за необходимостта от разрешение за пътуване на детето в чужбина. Излага като причина, че желае да живее и работи в чужбина, според исковата молба в

Испания, а според изявление в открито съдебно заседание във Великобритания, без да са представени доказателства, че е в състояние да обезпечи в тези държави закрилата на детето, което с оглед ниската му възраст не може да бъде сметено в негов интерес. От друга страна при уважаване на иска, както е предявен, Държавата би се лишава от всякаква възможност за контрол върху действията на бащата, при което не може да се гарантира изпълнението на собствените на Държавата съдебни решения за осигуряване на мерки на лични отношения между детето и майката. При тази посочена по – горе практика на Върховния касационен съд искът, по начина формулиран в исковата молба и съобразно представените доказателства, следва да бъде отхвърлен, като необоснован, и да бъде дадено разрешение детето да пътува до държави от Европейския съюз и Великобритания за срока на валидност на задграничния паспорт на детето, през редовните ваканции за съответната учебна година, както и по време на официални, национални и религиозни празници, поради което искът се явява частично основателен.

Ищецът не претендира разноски.

При този изход на делото, относно искът, с правно основание чл. 142, ал. 1 СК, съгласно разпоредбата на чл. 69, ал. 1, т. 7 ГПК вр. чл. 1 от Тарифата за държавните такси, които се събират от съдилищата по ГПК, като иск за периодични платежи за неопределено време, дължимата държавна такса е в размер на 4 % върху сборът на платежите за три години. В този смисъл в тежест на ответницата следва да бъдат възложени за плащане в полза на Държавата, към бюджета на съдебната власт, по сметка на РС Шумен, с IBAN BG 20 BUIB 70143130203014, при ТБ „Алианс България“ АД – Шумен, общо сумата 256.32 лева и 5 лева такса в случай на служебно издаване на изпълнителни листи, на основание чл. 78, ал. 6 ГПК. Съгласно разпоредбата на чл. 72, ал. 1 ГПК, държавна такса се дължи за всеки иск в размер, посочен в чл. 1 от Тарифата за ДТ, които се събират от съдилищата по ГПК. Дължимата държавна такса, по иск с правно основание чл. 127 СК, на основание чл. 3 от Тарифа за държавните такси събирани от съдилищата по ГПК, е в размер на 80 лева, но не по-малко от 30 лв. Съдът намира, че следва да се определи такса върху иска в размер на 50 лева, като от тази сума ищецът е внесъл 30 лв., поради което следва в тежест на ответника да бъде присъдена сумата от 20 лв.

На основание 242, ал. 1 ГПК, съдът следва да постанови предварително изпълнение на решението, в частта относно присъдената издръжка.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

Предоставя упражняването на родителските права върху детето С. П. Л., с ЕГН *****, роден на 13.09.2017 г. на бащата П. Л. П., с ЕГН *****, като определя местоживееенето му при него на адрес: ***.

Определя режим на лични контакти на майката С. СТ. ЗЛ. с ЕГН *****, с детето С. П. Л., с ЕГН *****, както следва: десет дни в периода от 24 декември на текущата година до 2 януари на следващата година, веднъж за срок от десет дни в периода от 01 април до 10 април ежегодно и веднъж за срок от тридесет дни в период от 15 юли до 15 септември ежегодно, като при осъществяване на режима на лични контакти го взема от дома на бащата на адрес: *** и го връща там.

Осъжда С. СТ. ЗЛ. с ЕГН ***** и адрес: ***, да плаща в полза на детето С. П. Л., с ЕГН *****, роден на 13.09.2017 г., месечна издръжка в размер на **178** (сто седемдесет и осем) лева, чрез бащата П. Л. П., с ЕГН *****, с падеж първо число на текущия месец, считано от влизане в сила на решението, ведно със законната лихва за всяка просрочена вноска, по банкова сметка IBAN BG 70 FINV 9150 1017 5988 03, BIC FINVBGSF, в „Първа инвестиционна банка“ АД, с титуляр П. Л. П.-Д..

Дава разрешение, заместващо съгласието на майката С. СТ. ЗЛ. с ЕГН *****, за пътуване в чужбина на малолетното дете С. П. Л., с ЕГН *****, роден на 13.09.2017 г., придружавано от своя баща П. Л. П., с ЕГН *****, постоянен адрес: ***, извън пределите на Република България до държави – членки на Европейския съюз и Великобритания, за срока на валидност на задграничния паспорт на детето, през редовните ваканции за съответната учебна година, както и по време на официални, национални и религиозни празници, на основание чл. 127а, ал. 2 СК.

Дава разрешение, заместващо съгласието на майката С. СТ. ЗЛ. с ЕГН *****, за издаването на паспорт по реда на ЗБЛД на малолетното дете С. П. Л., с ЕГН *****, роден на 13.09.2017 г., на основание чл. 127а СК,

вр. чл. 76, т. 9 ЗБЛД.

Осъжда С. СТ. ЗЛ. с ЕГН ***** и адрес: ***, да плати в полза на Държавата, към бюджета на съдебната власт, по сметка на РС Шумен, с IBAN BG20 BUIN 7014 3130 2030 14, при ТБ „Алианц България“ АД – Шумен, сумата от 256.32 (двеста петдесет и шест лева и тридесет и две стотинки) лева, по иска за издръжка, на основание чл. 69, ал. 1, т. 7 ГПК вр. чл. 1 от Тарифата за държавните такси, които се събират от съдилищата по ГПК, както и сумата 20 (двадесет) лева държавна такса съгласно чл. 72, ал. 1 ГПК и 5.00 (пет) лева такса в случай на служебно издаване на изпълнителен лист.

Постановява предварително изпълнение на решението, в частта относно присъдената издръжка, на основание чл. 242, ал. 1 ГПК.

Препис от настоящото решение да се връчи на страните заедно със съобщението за постановяването му, на основание чл. 7, ал. 2 ГПК.

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд – Шумен, в двуседмичен срок от връчването му на страните, на основание чл. 259, ал. 1 ГПК.

Съдия при Районен съд – Шумен: _____